

[Poul Hartling.]

forslag om disse problemer; vi har ikke mødt megen lydhørhed hos regeringen, men vi kommer igen med forslagene, for man kommer ikke uden om, at det er problemer, der skal løses.

Men naturligvis må også statens udgiftspolitik spille en stor rolle, når vi drøfter inflationens problemer. I fjor i åbningstaledebatten pegede jeg meget indtrængende på, hvor vigtigt det var, at vi fik en bedre offentlig budgetlægning, og at man meget nøje overvejede statsudgifterne og især havde opmærksomheden henvendt på, at der ikke fra statens udgiftspolitik fremgik et pres på efterspørgslen, som også kunne være med til at fremkalde uønskede og hjemmelavede prisstigninger. Året igennem talte vi om disse 3-årige budgetter, og i dagsordenen, som jeg nævnte før, blev det fastslået, at regeringen straks ved folketingssamlingens begyndelse skulle fremlægge et 3-årigt budget for statens anlægs- og driftsudgifter. Nu skulle det altså endelig komme; det er der ganske vist ikke ved samlingens begyndelse, men det er jo lovet i statsministerens åbningstale. Vigtigt er det naturligvis, at vi ikke blot får budgettet fremlagt, men at vi så også har opmærksomheden henvendt på, at ikke bare den enkelte, men også det offentlige må vise mådehold og ikke sætte mere i gang, end der er penge og arbejdskraft til, sådan at der ikke derfra gives næring til inflationen.

En anden side af sagen er indkomstpolitikken. I 1966 er de samlede indkomster her i landet vel henvendt en halv snes procent højere end sidste år, og for disse flere penge har man kunnet købe for ca. 2 pct. flere varer og andre goder. Resten, det vil altså sige ca. tre fjerdedele af indkomststigningen, er spist op af højere priser og højere skatter, uden at nogen har haft andet end besvær af det. Det må vel efterhånden gå op for os alle sammen, for alle grupper i befolkningen, at en indkomststigning ud over produktionsudviklingen ikke er til gavn for nogen. Det må derfor være rigtigt, at man fra regeringen gør det ganske klart, hvad der er mulighed for. Det er det, som dagsordenen fra i sommer pålægger regeringen.

Dagsordenens ord er klare nok. Det materiale, som de økonomisk sagkyndige har sendt regeringen, giver en sober og klar

besked. Må jeg forstå statsministerens knap så klare ord sådan, at regeringen stiller al sin autoritet bag ved den lønramme, som det økonomiske råds formandskab har peget på som den forsvarlige, og at, hvis der sker en indkomstudvikling ud over, hvad der er plads til, så vil regeringen være parat til at tage konsekvensen.

Dette må være den ansvarlige økonomiske politik, som, når alt kommer til alt, først og fremmest må føres af hensyn til beskæftigelsen. En fortsat inflationspolitik kan som sin værste onde frugt bringe beskæftigelsen i fare. Vi har fra venstres side igen og igen understreget vigtigheden af at føre en antiinflationpolitik. Vi mener, at den nu er så påkrævet som nogen sinde. Spørgsmålet er, om regeringen er i stand til at lede samarbejdet på dette centrale område.

Det andet vigtige spørgsmål, som trænger sig på, er markedspolitikken. Den principielle beslutning om at søge ind i fællesmarkedet blev truffet her i folketinget for flere år siden. Det, som vi ikke har kunnet enes om, har været tidspunktet og følgeskabet, men selve dette, at vi ender i fællesmarkedet, synes jo dog alle at være enige om.

Undertiden føres den markedspolitiske diskussion, som om fællesmarkedet ikke var en kendsgerning. Det vil nok være værdifuldt, om man så i øjnene, at det er en yderst stærk, levedygtig, dynamisk kendsgerning og derfor med til i højeste grad at bestemme Danmarks vilkår.

Venstre opfordrer regeringen til, at man nøje undersøger mulighederne. Det må også være rigtigt, at man orienterer de øvrige nordiske landes regeringer om, at Danmark ikke i længden kan stå uden for fællesmarkedet. Det er sagt af den nye markedsminister, som jeg gerne benytter lejligheden til at byde velkommen, at vi næppe vil få opklaret, om fællesmarkedet vil acceptere os, før vi har truffet beslutningen om at søge medlemskab. Hvis man så omvendt fastholder, at vi ikke kan træffe en konkret politisk beslutning, før vi har fået opklaret betingelserne, betyder det jo, at vi ikke kommer af stedet.

Her må det da nu være spørgsmålet, hvad regeringen vil. Vi anerkender udnævnelsen af en markedsminister. Det var et ønske fra venstre, et ønske, som ikke fandt nogen særlig genklang hos statsministeren. Også